

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul anual: 400 Lei.

Director: Dr. I. MATEIU

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Cuza Vodă Nr. 3.

Cenzurat.

Nr. 2647/1935.

NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Prea cucernicilor Protopopi, Cucernicilor Preoți și tuturor Dreptcredincioșilor Creștini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului și Clujului, har și pace dela Dumnezeu, Părintele Ceresc, iar dela Noi salutarea și binecuvântarea Noastră Arhierescă.

„Astăzi mântuirea a toată lumea s'a făcut, să cântăm Celui ce a înviat din mormânt, că stricând moartea cu moarte ne-a dăruit nouă biruință și mare milă.”

(Tropar gl. 4.)

Iubiților mei fii sufletești,

Care suflet de creștin, nu simțește astăzi bucuria cea mare, bucuria cea înălțătoare și sfântă, ce o simțesc cu noi și cele mai luminate neamuri ale pământului, bucurie legată de strălucitul praznic al *Învierii Domnului*.

A înviat Hristos din morți!

Milioane de credincioși primesc astăzi cu însuflețire această veste minunată.

Altarele ce ne sfințesc viața, bisericile ce ne adăpostesc la bucurii ca și la durere, sunt astăzi neincăpătoare spre a primi pe toți cei ce vin la marele praznic.

Și tu copil orfan și sărac, și tu sărmană văduvă și voi toți cei loviți de greul vieții, bucurați-vă. Ziua sfântă de azi este menită să vă înveselească pe toți și să aducă tuturor mângăere și alinare.

Ziua Învierii! Zi sfântă și mare sărbătoare: tot creștinul să se bucure și să se lumineze într'ansa!

Iisus cel născut în sărăcie, prigonit de puternicii acestei lumi, judecat și osândit pe nedrept la cea mai îngrozitoare moarte, iată-L azi biruind moartea și zdrobind porțile iadului. Cel blând și umilit, cel bun și nevinovat, cel nesocotit din partea oamenilor, iată-L azi slăvit și înălțat din partea Atotputernicului Dumnezeu. Iisus Fiul Omului, pilduitorul celor blânzi, buni și milostivi, lipsit de ori-ce vină sau păcat, biruitor peste cei vii și peste cei morți, — este piatra de temelie a binelui și a fericirii noastre.

Cine este bun și milostiv ca El, cine este urgisit pe nedrept ca El, cine fără vină este lovit și osândit ca El, acela să nu se teamă, va birui ca Iisus.

Nedreptatea, hula, osânda răzbunătoare a oamenilor este trecătoare, iar cel ce rabdă fără împotrivire ca Iisus, va ieși biruitor și înălțat ca Dânsul.

Aceasta ni-o spune slăvita sărbătoare de astăzi, aceasta se cade să ni-o însemnăm adânc în cugetele și inimile noastre, și să cântăm cu biserica *„astăzi mântuirea a toată lumea s'a făcut.”*

Sf. Apostol Petru scria, iubiților, odinioară credincioșilor săi: *„Harul ceresc și pacea să se înmulțească între voi pentru cunoștința lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos Domnul nostru.”* (II. Petru 1, 2.) Și cu aceleași cuvinte vin să vă bineventez și eu, Arhipăstorul vostru, astăzi prin glasul slujitorilor sf. altare.

În sărbătoarea cea mai însemnată din toate sărbătorile anului bisericesc, când puterea lui Dumnezeu și a slăvitului Său Fiu este mai lămurită, când ea ni se înfățișează mai con-

„Iar ele au plecat în sărg dela mormânt și cu frică și cu bucurie mare au alergat ca să vestească pe ucenicii Lui. Dar când mergeau ca să vestească pe ucenici, iată Iisus le-a întâmpinat și le-a zis: BUCURAȚI-VĂ.”

Matei 28, 9.

vingătoare prin minunea neîntrecută a Învierii, atunci gândul meu, purtător de grije, doritor de tot binele, se îndreaptă cu toată dragostea către voi și vă urează cele mai curate bucurii spre mângăerea și fericirea sufletelor voastre, zicând: *„Harul ceresc și pacea să se sălășluiască și să sporească între voi.”*

Aceste neprețuite bunuri, numai prin ajutorul lui Dumnezeu și a lui Iisus Domnul nostru se pot dobândi și păstra. Iar fără de ele, ori-ce stăruință, muncă și zbućiumare rămân zadarnice.

S'au împlinit acum de curând douăzeci de ani de când s'a pornit cel mai sângeros și mai îngrozitor războiu din lume, cuprinzând în focul lui aproape toate neamurile pământului. Vreme de patru ani a ținut acel prăpăd nemai pomenit, lăsând în urmă atâta sărăcie, jale și pagube nemăsurate. Cei mai mulți dintre noi am fost martori și părtași la zilele de frământare și de groază ale acestui războiu. Cât de mult doream toți pacea, după atâtea jertfe și suferințe!

N'a fost bucurie mai mare pentru oameni decât aceea din clipa, când au răsunat goaralele vestitoare de încetare a luptelor de pe câmpurile de bătaie, aceea din blagoslovita clipă în care clopotele bisericilor au vestit pacea aducătoare de liniște, bună înțelegere și apropiere între popoare.

Se pare că dela o vreme încoace iar se ridică nori întunecoși, prevestitori de noi tulburări și furtuni între oameni, se ivesc iarăși pe cerul senin și luminat al buneii înțelegeri, semnele, că oamenii au uitat grozăviile celor patru ani, și ispițiți de satana împing iarăși spre vărsări de sânge și nimiciri a toată truda de după războiu.

Se pare că tot cei ce au deslănțuit războiul acum 20 de ani, sunt corbii cari prevestesc răul și acum.

Dușmanii de ieri nu se pot împăca cu dreptatea lui Dumnezeu, care a făcut și poporului nostru, după atâtea suferințe, ușurare și deslegare din lanțurile robiei de veacuri. Răvnesc a comorile pământului nostru udat cu lacrimi și cu sânge, cer să se întoarcă iobăgia cea crâncenă în care au zăcut moșii și strămoșii noștri.

În fața acestor porniri sălbatice de a deslănțui un nou războiu, noi nu putem sta cu mâinile încrucișate. Slugi și iobagi nu mai vrem să fim. *„Ori toți într'o țară liberă și românească, ori toți într'un mormânt!”*

Pentru drepturile și neatârarea scumpei noastre gii strămoșești, pentru binele și fericirea copiilor, fraților și surorilor noastre, suntem gata să aducem suprema jertfă: *viața noastră*.

Vom face zid de apărare în jurul Tronului și patriei noastre iubite și vom ști să ne arătăm vrednici de jertfele părinților și străbunilor noștri.

Firește, dorința noastră este, ca să se împrăștie norii prevestitori de furtună și de groază. Bunul Dumnezeu, a cărui milostivire o slăvim azi, va auzi rugăciunea noastră și ne va binecuvânta cu dumnezeescul Său dar, dăruindu-ne pacea dorită.

„Astfel iubiților, bucurați-vă și vă mângăiați, Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu noi.” (A. Cor. XIII. 11.) El ne va ajuta cum ne-a ajutat și în trecut în munca și zbućiumările vieții noastre.

Dar ca Dumnezeu să fie azi și în toată vremea cu noi, viața noastră, faptele noastre, trebuie să fie lipsite de tot ce ne poate necinsti, ne poate strica și face nevrednici de harul și milostivirea cerească. După cuvintele Sf. Apostol: *„Să fiți întru toate următori voii lui Dumnezeu, și să umblați întru dragoste, precum și Hristos ne-a iubit pe noi desfrânarea, necurățenia, lăcomia, ura și răutatea să se depărteze dela voi.”*

„Drept aceea, cercând ce este bineplăcut Domnului, nu fiți nepricepuți, ci cunoscând ce este voia lui Dumnezeu, și multumind pururea pentru toate, întru numele Domnului nostru Iisus Hristos.“ (Efeseni V. 1—3, 17—20.)

Moravurile creștinilor din zilele noastre sunt stricate.

Frica de Dumnezeu, temerea de părinți și de mai marii noștri, tineretul de azi, aproape nu o cunoaște.

Dragostea față de aproapele, înțelegerea neajunsurilor și suferințelor lui, pentru mulți sunt vorbe deșarte.

Desfrâul și răutatea, le poți găsi pretutindenea la creștinii noștri de azi.

Înzadar răsună glasul muștrător al bisericeii, povața binevoitoare a părinților, sfatul bun al celor vrednici și probați în cinste, — omul deprins la rău, omul stăpânit de păcat, merge mai departe pe calca pierzării și a rătăcirii.

Să ne mirăm atunci dacă munca noastră nu are spor, vremile sunt mai grele ca ori când, oamenii nu se împacă, se ceartă și se mănâncă întreolaltă? Nenorocirile și primejdiile se țin lanț una de alta?

Nu, dragii mei, așa nu măi poate merge.

Îndemnul minunat al Apostolului este și îndemnul și povața mea, pe care stăruitor și neîncetat la praznicele mari vi le arăt cu toată dragostea. Bunul Dumnezeu ne-a dat pe unul născut Fiul Său drept pildă de urmat în toate împrejurările vieții. Cine ascultă cuvântul Lui, cine primește povața Lui, cine calcă pe urmele vieții Lui, va avea parte de tot binele.

Biserica prin slujitorii săi, ca o mamă iubitoare poartă grijă de fii săi, îi cheamă neîncetat la sine, le înfățișează viața și faptele dumnezeescului său întemeietor, le curățește și înalță sufletele prin împărtășirea cu Sf. Taine, le stă pururea în ajutor cu rugăciunea, cu sfatul, cu binecuvântarea și sfințenia sa.

Poporul nostru, deși ispitit de dușmani, a rămas temător de Dumnezeu și cinstitor de biserică sa strămoșească. Rătăcirile cari se ivesc în unele părți, nu pot prinde rădăcini adânci.

Acolo unde sufletul creștinului este mai gingaș și mai prielnic pentru crezare, acolo se strecoară otrava amănitoare a dușmanului, spre a-l învenina și pierde. Legea noastră și a strămoșilor noștri o găsec reă și stricată. Ne îndeamnă să schimbăm legea, să nu mai ținem cu sfințenie la cele ce ne învață și îndreaptă ea, să cârtim împotriva stăpânirii lumesti și bisericesti, să ne croim alte cărări, alte planuri, după cari să ne rânduim viața.

Sunt îndrumări și sfaturi viclene acestea, date cu gândul diavolesc de a ne destrăma și îndușmăni între noi. În fața acestor primejdii vă zic: „Ferți-vă de lupii ce vin în piele de oaie spre a ne destrăma turma.“ Nu mă îndoesc, că precum în trecut, și acum veți primi cu toată încrederea învățătura și povața pe care v'o dau la această mare zi, prin graiul preoților mei dela sfintele altare.

Astfel „De este vre-o mângăere întru Hristos, de este vre-o bunăvoire a dragostei, de este vre-o împărtășire a Duhului, de este vre-o milostivire, atunci pliniți bucuria mea, ca aceeaș să cugetați, aceeaș dragoste având, un suflet fiind, una cugetând, nimic cu răutate sau cu mărire deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotind, nu atât ale sale, cât ale altora căutând, ca aceasta să se înțeleagă întru voi, precum s'a înțeles și întru Iisus Hristos.“ (Filip II. 1—5.)

Iată dorința Apostolului, talmăcită atât de înțelept în cuprinsul cărților sfinte, iată dorința ce vin să v'o împărtășesc și eu vouă la slăvita sărbătoare de azi.

Învieria lui Hristos să fie și înviera noastră din nepăsarea, rătăcirile și greșelele noastre!

Punând gând hotărât, de premenire și refacere a cugetelor și inimilor noastre, precum cetim în una din cântările bisericeii:

„Veniți să cădem toți în casa Domnului, laudă de mântuire cântând, glas să înălțăm și să grăim: Cea ce pe lemn Te-ai răstignit și din morți ai înviat, curățește păcatele noastre și ne mântuește pe noi, ca un bun și iubitor de oameni“, (din stichiile Învierii gl. 2) în veci amin.

Dorindu-vă dela Dumnezeu tot binele și cerând darul de sus asupra voastră, sunt al vostru de tot binele voitor.

NICOLAE, Episcop.

Dat în Reședința noastră din Clujla ziua Învierii Domnului din anul 1935, al 14-lea al păstoririi noastre.

Veseliți-vă popoare...

Cât de imensă este bucuria, ce ne inundă sufletele în ceasul dimineții sfinte, când din pragul vechilor altare răsună din nou strălucita simfonie a Învierii...

„Veniți de luați lumină“ — sunt cuvintele fermecate ce se desprind din gura preotului către mulțimile, grăbite să-i asculte solia biruinții.

Căci, astăzi simt toți, credincioși și indiferenți, zguduți de minunea supremă, divinitatea copleșitoare a lui Iisus Galileanul. Înălțarea lui din mormânt este evenimentul extraordinar, care încheie, în mod glorios, săptămâna patimilor, și dă cea mai strălucită confirmare doctrinei noi a creștinismului.

Să ne gândim, că propoveduirea Mântuitorului susținută de o lungă serie de minuni impresionante, deși a cucerit repede inimile celor umiliți, totuși chiar cei mai devotați, în deosebi apostolii, s'au îndoit de dumnezeirea lui, părăsindu-l în ceasul amar din grădina Ghetsemani.

Osânda, răstignirea și moartea n'au făcut decât să sporască marea criză morală, ce-i prinsese în vârtejul acelor zile de înfricoșată tragedie umană.

Un val de profundă durere, dar și de neînchipuită desamăgire trecuse din Ierusalim și până departe în cetatea lui Petru de pe malurile Tiberiadei, fiindcă pierrea încă un prooroc, poate cel mai mare prin faptele lui, dar fără a împlini nădejdele, ce se infiripaseră în juru-i de-o aprinsă imaginație populară.

Se părea, că de-odată cu lespede grea, așezată în șiroaie de lacrimi, de cucernicul Iosif din Arimateia, s'a închis pentru totdeauna soarta unei religii, ce prevestise, peste ruinele unei lumi în agonie, pământ nou și cer cu soare.

Dar în această sfâșietoare cumpănă a conștiințelor, răsare deodată dumnezeiasca minune a Învierii. Ea a spulberat dureri credincioase și minciuni fariseice, restabilind, prin vraja-i cuceritoare, credința în Cel ce era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Creștinismul intra de acum în istorie, cu cea mai autentică probă a originii lui divine, menit să statornicească pentru toate veacurile sensul etern al vieții noastre omenești.

Prin Învierie s'a luminat complet jertfa sângeroasă de pe Golgota, consimțită ca un incomparabil dar de răscumpărare, numai pentru ca lumea să fie salvată din chinul rătăcirilor telurice și să-și recapete avân-

tul spre zările albastre prin frumusețea noului ideal de mântuire creștină.

Armonia dintre Cer și Pământ, iată semnificația morală de totdeauna a Învierii Domnului.

Această armonie sufletească a fost de a doua zi propoveduită de apostoli, vestită de sfinți și difuzată fără odihnă de slujitorii Bisericii, ca s'o vedem străbătând, încet dar sigur, peste mări și țări, până în cele mai ascunse colțuri ale junglei sălbatice.

Dacă astăzi se cântă cu aceeaș bucurie și pe pământul țării românești imnul armonios al Învierii, nu vom întârzia să recunoaștem, că în sufletul poporului nostru a vibrat totdeauna misterul mântuirii, așa cum el putea fi înțeles din slova Scripturilor sfinte.

Trecutul lui de suferinți necurmăte, l-au ținut într'o permanentă „săptămână a patimilor“, care-i îndreptau privirile spre simbolul Răstignirii, unde găsea mângăierile vieții și nădejdele înălțărilor viitoare. El a crezut, fără îndoiele și fără renegări, de aceea i s'a dat încă aici bucuria cea nevisată a unității naționale în hotarele ei firești.

Clasa noastră cultă însă, se mai lasă și astăzi dominată de trufia civilizației moderne, cu scepticismul ei penibil și demoralizant. Pentru că extaziați în fața cuceririlor tehnice, pe cari ni le servește știința rece și calculată, intruchipându-ne o lume exterioară ce înlanțue admirația noastră, uităm să ne mai întoarcem spre viața interioară, unde se sbuciumă un suflet după echilibru și desăvârșire.

Învieria este un popas de culmi supreme, unde conștiința noastră își poate face cele mai sincere revizuri, lăsându-i liber sborul pe aripile destăinuirilor.

Toată ambianța religioasă a Paștilor, oferă impulsuri fericite de meditație și de scrutare interioară, la capătul cărora să descoperim că adevărata concepție despre lume și viață ne-o dă numai Hristos și doctrina lui.

Vorbindu-ne astăzi mai insistent ca ori când, și proiectând razele întrebărilor în fiecare ascunziș al vieții noastre lăuntrice, vom trăi sublima experiență a regisirii Domnului.

Iată perspectiva revelatorie din care trebuie să privim, sub vraja cântărilor de biruință, minunea negrăită ce ne înflorește inimile în această slăvita sărbătoare a sărbătorilor.

ÎN NOAPTEA ÎNVIERII

Când caut să evoc clipele celei mai adânci emoții sufletești din viață, mă revăd copil, asistând întâia oară la slujba Învierii.

În atmosfera de tainică cucernicie răsună cuvintele „luați lumină” și o mână tremurătoare apără o flacără, mică la început cât un fir de mac, crescând mai apoi biruitoare în noapte...

De atunci au trecut decenii, stăpânite de dorința de a lua lumină. Niciodată însă, nici chiar în clipele când mi se părea că flacăra crește

învîngând întunerecul, n'am avut acel sentiment fericitor de încredere deplină, pe care l-am simțit la fiecare slujbă nouă a Învierii, când tot credinciosul se simte atât de înviorat sufletește, încât poate întreba cu vechiul scriitor de cazanii: „Unde ți-e, moarte, tăria? Unde ți-e, iadule, biruirea?”

SEXTIL PUȘCARIU

„Hristos a înviat din morți cu moartea pre moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le.”

Troparul Învierii.

MORMÂNTUL LUI HRISTOS

Mare taină este începutul și sfârșitul vieții omenești. Știința cu toate progresele ei uriașe n'a ajuns până acum, și nu va ajunge niciodată, să poată deslega misterul începutului de viață în embrionul ființei de mâine, nici enigma morții. Și tocmai ceea ce este dincolo de aceste hotare ale începutului și sfârșitului constituie adevăratul rost al vieții. Pentru că așa cum se prezintă viața omului pe pământ, dela naștere și până la moarte, fără îndoială că nu poate constitui adevăratul rost al existenței sale. Diferențierea uriașă și condițiile de viață, cari diferă dela om la om, te-ar putea duce la concluzia că în această lume stăpânește cea mai crudă nedreptate, care pe unii îi favorizează, iar pe alții îi sugrumă.

În lume trebuie însă să fie dreptate. Toate legile naturii cuprind acest adevăr. Mâna lui Dumnezeu a întocmit întreg rostul universului astfel, încât nici un fir de pai să nu piară și dreptatea divină, mai curând sau mai târziu, să triumfe pentru toți și pentru toate.

Acest adevăr îl vestește mai presus de toate conștiința omului, dela începutul existenței sale pe pământ, îl mărturisește credința care domină masele și în anumite clipe se trezește și în sufletele cele mai răsfrătite împotriva ordinii divine. Acest adevăr l-a vestit și l-a pecefluit cu sacrificiul cel mai sublim, și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Din mormântul învierii Sale a răsărit lumina acestui adevăr mai limpede și mai convingătoare decât oricare altă mărturie. Și mormântul lui Hristos a fost un mormânt simplu ca al oricărui alt muritor, și totuși El trăește de două mii de ani în conștiința milioaneilor de creștini, ca cel mai sfânt simbol

al revelației lui Dumnezeu pe pământ.

Nici unul dintre mormintele celebrele personalități ale popoarelor nu se poate apropia de mormântul lui Iisus. Tăcerea, uitarea și distrugerea se întinde peste toate.

Cirus, stăpânul de odinioară al Asiei, și-a durat un mormânt cu intenția unei durabilități în vecinicie gravând pe lespede de marmură: „Omule, eu sunt Cyrus, fiul lui Kambises, întemeietorul imperiului Persan și stăpânul Asiei.” Alexandru cel mare i-a distrus și jefuit mormântul și prav și pulbere s'a ales de dânsul.

Cine mai cunoaște astăzi mormântul unui Nero, Caesar, Plato, Socrate sau Arhimed? Mormântul lui Tutankamon, puternicul stăpânitor al unei mari întinderi de pământ, a fost exploatat și comercializat de Englezi, și nu mai valorează decât ca un obiect de curiozitate pentru cercetătorii trecutului unor veacuri întunecate.

Ce revelație îți oferă mormântul unui Napoleon străjuind de lepezile de piatră din pantonul Parisului?

Nici unul nu vorbește decât de nimicnicia vieții omenești, și zădărnicia frământărilor în cari clocote patimile vremelnice ale omului pe pământ.

În fața tuturor acestora cât de mareț apare mormântul lui Hristos. Din cuprinsul lui radiază de două mii de ani lumina adevărului dumnezeiesc, tot așa de limpede și curată ca în dimineața învierii. Pentru că acest mormânt vestește și astăzi cu aceeași hotărâre nestrămutată iubirea lui Dumnezeu și a deapropelui și credința în dreptatea dumnezeiască.

De revelația acestui mormânt avem nevoie și azi și mâine

și întotdeauna. Vorba lui Chamberlain: „Arătați-mi mie o perioadă cât de mică de timp care să nu aibă nevoie de Hristos, cum are tot omul nevoie de bucata de pâine.”

Din pragul tuturor altarelor răsună astăzi vestea de slavă: *Hristos a înviat*. Și asta înseamnă: Tot ce Iisus Hristos a propovedit, credința în schințea dumnezeiască sălășluită în ființa fiecărui om, credința într-o forță divină atotștiutoare, care stăpânește universul în dreptate

și iubire, credința în putința de a birui toate ispitele diavolului și a întrona în lume morala evangheliei — acesta este adevărul.

Cine crede în chezășia eternității acestui adevăr, poate să se bucure cu bucurie sinceră că Hristos a înviat.

SEB. STANCA

„Iar dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră.”

I Cor. 15, 14.

SĂVÂRȘITU-S'A (Ioan 19, 30)

Este ultimul cuvânt rostit de Mântuitorul lumii pe cruce. Este ultima treaptă a calvarului pe Golgota. Este supremul moment al divinei jertfe, aduse benevol pentru păcatele omenirii.

Iudeii criminali, unelte ale puterii întunerecului au secăt izvorul supliciilor. Tot ceea ce o cruzime feroce poate inventa, s'a epuizat pe crucea umedă de sângele celui nevinovat. De acum nimic nu-i mai pot face Lui, care le-a lovit obrazul neîntrerupt 3 ani de zile, cu biciul adevărului etern. Ceasul deslănțuirii tuturor puterilor întunerecului împotriva luminii, a trecut. Suferințele sunt la sfârșit, Fiul lui Dumnezeu a golit paharul de mai înainte pregătit până la ultima picătură. A adus suprema jertfă.

„Săvârșitu-s'a” în gura lui Hristos cel răstignit, nu înseamnă părerea de rău după o viață greșită trăită, nici amara desiluzie a unui ideal neimplinit, ci un strigăt de triumf. Murind vestește lumii biruința. S'a supus legii date Lui de Tatăl, punct de punct. Toate profețiile le-a împlinit. Nici o împrejurare din viața sa pământească, nu desminte ceea ce s'a scris despre El prin uneltele revelației divine, în cărțile sfinte. În timp ce se desparte de viața, în care benevol s'a înjosit luând trup omenesc, arată lumii că misiunea și-a împlinit-o, precum Tatăl ceresc a voit.

„Săvârșitu-s'a” în gura lui Hristos înseamnă plinirea operei mântuirii noastre. De acum este achitat tributul răscumpărării omenirii din jugul păcatului, puterea păcatului este în frântă, ofensa adusă lui Dumnezeu prin neascultarea primului om satisfăcută, harul lui Dumnezeu își face drum spre sufletul omenesc, cerul se deschide, fericirea vecinică este accesibilă tuturor, biserica lui Hristos și-a înfipt temelile pe pământul devastat de păcat.

„Săvârșitu-s'a”, este un adevăr al cărui adânc înțeles îl cuprindem în întreaga lui extensiune abia în pragul morții. Fe-

ricit omul care în școala Mântuitorului învață a-L cunoaște mai înainte. Sfârșitul îi va fi un triumf. Închegarea de-o clipă a unui trecut, trăit în ritmul poruncilor divine, însușește exclusiv în toate acțiunile de imitare a celui mai desăvârșit ideal de viață, îi înflorește în suflet o bucurie indescrribilă. Este bucuria învingătorului, a omului care a reușit să-și dea contribuția pentru recăștigarea fericirii pierdute, a copilului ascultător ce-și așteaptă răsplata părintească. Pragul morții pentru El este doar fericita trecere dintr-o viață, în care răspântiile sunt pline de amăgiri păcătoase, într-o viață desăvârșită.

Și vai cât e de dureros acest adevăr, pentru cel ce n'a voit a-l cunoaște din vreme. Sfârșitu-s'a, pentru El înseamnă despărțirea definitivă de avuție, comoditate și demnitate. Totul rămâne în urmă; trup, sănătate, bucurii, prieteni etc. Numai povara păcatului îl înăbușe. Cu ea va continua a trece din viață în moarte, și a o suporta în eternitate.

„Săvârșitu-s'a”, este un memento pentru noi toți, și puternici și umili. Omule nu uita de el nici când s'ar părea, că ești un favorit al vieții.

Prof. Dr. G. L. MUNTEANU

„Cei unsprezece ucenici s'au dus în Galilea, în muntele unde le poruncise Iisus să meargă. Când l-au văzut ei i s'au închinat, dar unii s'au îndoit.”

Matei 28, 16-17.

LA ZI DE PAȘTI

Clopote 'n zori	Copii vioiși
Cu dulci fiori	Cu ouă roși
Ne-au răsunat	Ciocnesc prin sat
Căci azi:	Căci azi:
Christos a înviat.	Christos a înviat.
Raza divină	Totul reinvie
La-ei lumină	Cu bucurie,
Iar ne-a chemat	În suflet curat
Căci azi:	Căci azi:
Christos a înviat.	Christos a înviat.
Un zefir sfânt	Creștin iubit!
E pe pământ	Tu ai simțit
Din ceriu suflat	Cu-adevărat...
Căci azi:	Că azi:
Christos a înviat.	Christos a înviat?

HRISTOS A ÎNVIAT

Cu aceeași sfințenie de veacuri sunetul clopotelor dela stințele biserici despică văzduhul, chemându-ne la prăznuirea celui mai mare praznic, la sărbătoarea sărbătorilor, vestindu-ne marea minune, marea zi de veselie, zi de reculegere și de înălțare sufletească.

Astăzi cele cerești se unesc cu cele pământești, și de aceea din sufletul nostru să piară și să se uite toate supărările, răutățile, toată nedreptatea, vrajba, precum piere fumul și precum se topește ceara de fața focului, iar sufletul să se înalțe către adevărata lui patrie, căci stăpânul lui se arată biruitor asupra vieții și asupra morții.

A înviat Hristos, cântă azi biserica, mormântul e gol, iar îngerul vestește lumii întregi acest adevăr.

„Iar dacă n'a înviat Hristos zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este credința noastră, ne aflăm încă martori

mincinoși alui Dumnezeu, iar acum Hristos s'a sculat din morți, făcându-ne începătura învierii celor adormiți. (I. Cor. 14, 21).

Dacă vă îndoiiți de învierea lui Hristos, ar trebui să vă îndoiiți de tot ceea ce nu ați văzut cu ochii și nu ați prins cu mâinile. Ar trebui să vă îndoiiți că au existat popoare, regi, căci toate acestea nu sunt mai temeinic dovedite ca învierea Domnului.

Hristos a înviat! va să zică este adevărată învățătura lui despre păcat, despre virtute, fericire; este adevărată pedeapsa vecinică pentru păcat, este adevărat ceea ce a dovedit El prin învierea Sa, despre învierea morților, despre viața cea de apoi și despre fericirea dreptilor.

Da, sunt adevărate toate acestea, căci Iisus a binecuvântat mormântul, pentru ca să ne arate că numai dincolo este ade-

vărata viață, adevărata fericire. El a suferit moartea, pentru ca nouă să ne deschidă poarta vieții vecinice și să nu ne mai temem de moarte și înviind din morți, ne-a dat cea mai puternică încredințare că și noi vom învia.

Vom învia însă numai dacă viața aceasta pământească o vom folosi pentru agonisirea vieții viitoare, dacă pe Iisus cel înviat nu-l vom căuta printre deșertăciunile lumii, printre muritori, ci în sufletul nostru.

Să ne curățim deci sufletele de răutate, de minciuni și de orice întinăciune și atunci Hristos va învia în noi și noi ne vom bucura de învierea Lui.

Mângăiați-vă dar și vă bucurați toți cari faceți bine, căci ostenețele voastre nu vor fi zadarnice și precum în lumea materială nu se pierde nimic, întocmai așa nimic nu se pierde

nici în lumea spirituală. Mângăiați-vă toți cei întristați, ștergeți-vă lacrimile voi cari plângeți aici, căci dacă durerea voastră este sfântă și suportată cu răbdare — așa cum ne învață Mântuitorul — atunci nu va rămâne fără răsplată.

Să ne apropiem deci — frați creștini — cu toții de Iisus cel înviat, să nu-l uităm și să petrecem viața în curățenie, în adevăr și milostenie, așa precum ne-a învățat El, pentru ca să ne învrednicim a-l vedea în slava mării Lui, să înviem apoi și noi cu El și să zicem cu poetul:

„A înviat întreaga țară
Cu grâul rodnic din pământ...
Pădurea acum e fanfară
De ramuri verzi ce cântă 'n vânt
Un cântec nou de primăvară...
O, Doamne cu adevărat
Ai înviat!“

Prof. Dr. A. BUZDUG

HRISTOS A ÎNVIAT

*Se 'nvolbură pământul de sfântă bucurie
Se 'nalță izbăvirea în imnu 'ncununat
De zori neprihănite, spre dalba vecinicie
Căci astăzi în mărire „Hristos a înviat!“*

*Cu moartea grea pre moarte nemuritor călcând,
Spre biruința mare, de veci a rugăciunii,
Din morți izbăvitorul preasfânt în trup și 'n gând
A înviat — Osana — Mântuitorul lumii!*

*Și celor din morminte viață dăruind,
A destrămat din inimă povara învrăjbirii,
Iisus învingătorul pământul mântuind,
Deslănțuți popoare cântări dumnezeirii.*

*Cu gânduri preacurate în innuri de slăvire
Să vă 'nchinați luminii în dangăt înălțat,
Din răbufniri de clopot, acum când în mărire,
„Hristos a înviat!“*

RADU STANCA, ct. V. lic.

O parohie ortodoxă în Germania (sec. 18)

Centrele comerciale ale Europei apusene, cu marile iarmaroace anuale, de veacuri atrag diferiți comercianți din țările răsăritului. Legăturile acestea s'au întezit cu deosebire din epoca de expansiune teritorială a Turcilor. Sub presiunea acestora, mulți creștini își părăsesc patria și se stabilesc în alte țări, îndeluncându-se mai ales cu comerțul. În felul acesta, e știut, s'au înjghebat puternice colonii grecești și macedo-române, și pe teritor românesc, dar și mai departe, în țările apusului. Și trebuie notat că pretutindeni, fie că înființau așezări trainice, fie că petreceau anual numai timpul necesar pentru aranjarea afacerilor comerciale, una din grijiile de competență ale acestor comercianți era: să-și câștige posibilitatea de a se ruga lui Dumnezeu după legea lor creștinească

ortodoxă. Mărturie sunt multele biserici ortodoxe înființate de ei pe teritor românesc și chiar în centrele mai însemnate ale apusului: Viena, Lipsca și altele.

O astfel de comunitate ortodoxă s'a înființat pe la jumătatea sec. 18 și în orașul Breslau (Silezia Germania). Căci Friedrich cel Mare, regele Prusiei, voind să dea mai mare avânt comercial țării sale și cunoscând priceperea în materie a comercianților din răsărit, trimite o circulară tuturor reprezentanților săi din țările răsăritene, punându-le în vedere să îndemne comercianții mai înstăriți să se așeze în centrele comerciale de sub stăpânirea sa, oferindu-le în schimb diferite avantaje și privilegii. Și comercianți s'au aflat, îndeosebi greci și macedo-români. Dar fiindcă în țările, unde creștinismul apusean

FOILETON

Educația preșcolară.

— Considerațiuni generale. —

Dintre toate vietățile pământului, omul e ființa cea mai neajutorată în primele zile ale existenței sale. În timp ce puiul de animal se știe descurca singur după abia câteva zile sau săptămâni dela venirea sa pe lume, copilul, această plăpândă făptură, din care totuși se va desvolta regele tuturor făpturilor, reclamă un timp mai îndelungat de îngrijire din partea părinților săi. Fără de această îngrijire, lăsat în voia sortii și avizat numai la puterile sale, el ar fi expus unei morți sigure, fie printr'o agonie naturală, fie că ar cădea pradă unor făpturi mai bine înzestrate și mai bine pregătite în vederea luptei crâncene pentru existență. Această îngrijire se numește creștere sau educație. La popoarele primitive de educația copilului se îngrijește în mod exclusiv familia. Băiatul învață meșteșugul vânătorului, al pescuitorului și războiului dela tatăl său, iar fata primește toate îndrumările necesare pentru viața dela mama sa. Acolo familia e totul.

Nu tot așa se petrece și la popoarele civilizate. Aici pe lângă familie mai întâlnim și alte așezăminte, cari conlucrează cu ea în vederea pregă-

tirii tinerilor pentru lupta vieții. Aceste așezăminte sunt școlile de diferite categorii, create de progresul civilizației, care a adus cu sine specializarea, de unde neajunsul, că familia singură nu mai e în stare să-l pregătească pe tinăr, el fiind silit să se îndrepte spre o școală oarecare, după înclinarea sa internă, spre a primi de acolo ceea ce familia, în împrejurările schimbate de trai, nu-i mai poate da. Cum însă copilul nu intră în școală îndată după nașterea sa, ci de obicei numai după ce a implinit șapte ani, urmează de aici că până la această etate familia e datoare să dea copilului primele cunoștințe, să pună temelia, pe care apoi școala va clădi edificiul omului de mâine.

Cum înțelege și cum își împlinește la noi familia această menire? Dat fiind că acest studiu îl publicăm în „Renașterea“, cetită în mare parte de preoți, prin familia dela noi înțelegem familia românească dela țară, cu rosturi și preocupări fundamentale deosebite de cea dela oraș, compusă din elemente mai diferite decât masa compactă a țărânilor rurale. Viața săteanului se desfășoară într'un cadru mult mai restrâns decât a orașanului. Ea se apropie în unele privințe de-a primitivului, având cerințe mult mai puține și referitoare aproape exclusiv numai la viața sa imediată, de toate zilele. Din această cauză cerințele lui nedepășind necesitățile vieții sale zilnice, pot fi satisfăcute cu

mai mare ușurință și în mare parte chiar de către sătean prin industria casnică așa de desvoltată în unele regiuni, încât stârnește admirația vizitatorilor orașeni și străini. De aici preocuparea lui de a-și crește copilul în sens practic, să-i fie cât mai spre folos. De aceea îndată ce copilul are 5—6 anișori, e pus deja la treabă, ba să-i pască cei 5 miei, ba cei doi viței, iar dacă e mai mărișor, vițele și a. m. d. În general țăranul român iubeste și dorește să aibă copii, dar e condus mai mult de considerațiuni utilitariste. Unde a pătruns însă boala modernismului, cum e de pildă în Banat, acolo copilul a încetat de a mai fi o binefacere, o binecuvântare cerească. Acolo mai curând e considerat ca o belea, ca o pedeapsă, având cu el mai multă caznă decât cu străinul, față de care n'ai atâtea îndatoriri. În celelalte ținuturi, tocmai dimpotrivă, străinul e considerat ca o pacoste, cu care nu-și poți ținea casa.

*

Stăpânit de această mentalitate, Românul își crește odrasla în spirit practic, învățându-l de mic tot de ce va avea nevoie mai târziu. Aceasta e cauza pentru care nu-și dă bucuros copilul la școala primară, deoarece aceasta având prea puține puncte de contact cu viața lui reală, nu-l pregătește de loc pentru ea. Dacă totuși își trimite odrasla la școală, nu așteaptă ca în primul rând

stăpâna, exercițiul cultului ortodox era oprit, între condițiile puse de comerțanții răsăriteni se insistă cu deosebire asupra permisiunii de a vea un lăcaș ortodox de închinare și de a se acorda anumite privilegii slujitorilor sf. altare. Și Friedrich cel Mare acordă această permisiune.

Așa s'a înighebat în Breslau o mică colonie de comerțanți răsăriteni, și în consecință și o comunitate ortodoxă. (13 Noemvrie 1743). Primul serviciu religios ortodox s'a săvârșit în ziua de 10 Mai 1744.

Relevăm faptul acesta pentru două motive: 1. La întemeierea acestei colonii comerciale și comunități ortodoxe au luat parte activă și câțiva români din Transilvania: I. Demeter (Sibiu), Domșa ș. a. 2. Prin permisiunea dată de Friedrich cel Mare pentru exercițiul cultului ortodox, biserică ortodoxă — după cum subliniază și istoricii germani — a intrat în rândul celorlalte biserici recunoscute oficial de statul prusac, ceea ce însemna ruperea cu stipulațiunile fixate în pacea westfalică (art. 7 § 2), în care se spune: „Praeter religiones super nominatas (catolici, luterană și reformată, n. O. B.) nulla alia in sacro imperio Romano recipiatur vel toleretur.“ Și se permisese doar și întrebuintarea unui clopot și întocmirea unui cimitir cu o cruce, pe când până atunci nu se permisese nimic. Ortodocșii de aci și-au înființat și o școală elementară pentru copiii lor.

Dar comunitatea ortodoxă din Breslau mai are și altă însemnătate. Ieromonahul Iacob, originar din insula Melos, primul păstor sufletesc al acestei parohii ortodoxe, tipărește în 1743 (Lipsca): „Piatra scandelei“, a lui Ilie Miniati. Aceasta-i ediția a doua, tipărită pe spesele lui I. Konturusi din Kosani în Macedonia. Ediția primă fusese tipărită cu banii dați de tatăl lui I. Miniati. Și desigur sub influența ieromonahului Iacob, cartea

aceasta e retipărită în 1752 de editura I. Korn din Breslau, în limba greacă și latină. Ierom. Iacob o tipărise ca răspuns la dificultățile pe care catolicii le făceau ortodocșilor. De altfel editura I. Korn (există și azi) a mai contribuit la cunoașterea ortodoxiei în cercurile apusului, tipărend cărți de ale teologilor ruși T. Procopovici și St. Javorschi. Așa în 1743: „Lucubrationes illustrissimi et reverendissimi Theophanis Procopowicz, quae (praeter unam narrationem) iam orationes, iam poemata, iam epistolas in se comprehendunt. Nunc primum in unum corpus collectae et in publicam lucem editae.“ În 1744: „Micellania sacra T. Procopowicz“, apoi tot de Procopovici: „Historia de ortu et profectu controversiae Graecorum et Latinorum de processione spiritus sancti“ (1767); „Descriptio Iesuitarum“ (1767); „Doctrina de blasphemie seu peccato in spiritum sanctum“ (1767); „Epistola ad professores Academiae Kiovensis“ (1767); „Christiana doctrina ortodoxa de gratuita peccatoris per Christum justificatione“ (1769). În 1751 editura Korn din Breslau tipărește și *Mărturisirea ortodoxă* a lui Petru Movilă, îngrijită de profesorul C. G. Hofmann.

Cu mici întreruperi, serviciile religioase ortodoxe s'au săvârșit în Breslau până prin anul 1792, ultimul păstor sufletesc fiind probabil Christian Constantin Chrisantos.

Date bogate, cu indicarea tuturor izvoarelor, despre parohia ortodoxă din Breslau, a publicat Georg Hoffmann în: „Griechisch-Katholische Gemeinde in Breslau unter Friedrich d. Gr.“ Breslau 1925 (Verlag Korn). De aci sunt extrase și notele de mai sus.

Și cred, n'ar fi timp pierdut, dacă istoricii noștri ar desgroapa și acest capitol din istoria ortodoxiei, mai ales că la întemeierea și viața parohiei din Breslau, au luat parte activă și Români.

Prof. Dr. O. BUCEVSCI

HRISTOS A ÎNVIAT

Adevărat c'a 'nviat! Iată cuvintele pe cari le adresează unii altora bunii creștini, din marea zi a praznicului Învierii Domnului și până la Înălțarea Lui.

Auzind aceste cuvinte, cu drag ne revine, amintirea celui mai mare eveniment din istoria omenirii de acum aproape două mii de ani, când mielul cel prea blând și sfânt, s'a jertfit pentru păcatele noastre.

Atunci, Jidovii, la îndemnul cărturarilor și al fariseilor, au pironit pe cruce pe blândul Iisus, din cauză, că prin cuvântările Sale, a căutat să ridice omenirea din starea ei de degradare și înjosire în care se sbătea.

Atunci, a fost ținut pe cruce între doi tâlhari, pentru marea vină de a fi predicat pacea și iubirea între oameni, împlinindu-se Scriptura care zice: „cu cei fără de lege s'a socotit.“

Fiul lui Dumnezeu s'a sacrificat pe sine, vărsându-și sângele iertării pe crucea tâlharilor, devenită simbol sfânt, spre a documenta oamenilor, că fericirea stă în curăția și liniștea sufletelor chinuite de atâtea patimi.

Iisus a murit ca un erou, binecuvântând pe cei ce-L blestemau, cerând iertare dela Tatăl pentru cei ce-L răstigneau.

Prin viața Lui cea sfântă și moartea Lui cea nevinovată, prin jertfa sângelui său, Hristos „o pildă“ a voit să dea popoarelor și lumii. Și a dat-o, cum numai o făptură omenescă adevărată, natura omului în plenitudinea ei practică și ideală, Fiul lui Dumnezeu, în cea mai deplină accepție a cuvântului, putea s'o dea.

Hristos a înviat El însuși din mormântul cel de piatră al lumii, și a înviat o întreagă lume din trufia cărturarilor, din neștiința lor, din groapa lor. El a înviat o lume de sub rui-nele sofismelor ce o omoriseră, ce o îngropaseră de vie.

„Mărire întru cei de sus lui Dum-

nezeu și pe pământ pace, între oameni: bunăvoință!“, a fost suprema lege ce ne-a lăsat-o drept călăuză, Fiul Cerescului Domn.

Trădat, înșelat, batjocorit, umilit și chinuit, Iisus a pronunțat lozincă de origine divină: iubiți-vă!

Biserica creștină, divina Lui instituție pământească și fidelă păstrătoare a învățaturii Lui, își face și azi datoria ei sfântă, reamintind oamenilor această învățătură.

Să păstrăm datina strămoșească, sărbătorind și a 1935-a aniversare a Învierii Domnului și Mântuitorului lumii, cu iubire, ascultând de porunca aceluia, care și-a dat totul pentru noi și care ne-a spus: „Pe pământ pace, între oameni bunăvoință!“ Să ne plecăm genunchii cu smerenie în fața aceluia, care s'a născut în noaptea sfântă în ieslea din Vifleem și umplându-ne cu pace și cu dragoste să cântăm cu toții: „Crucea Tale ne 'nchinăm Hristoase Dumnezeule, și sfântă învierea Ta o cântăm și o mărim.“

Dr. G. S.

Cuvântul M. S. Regelui.

În mesagiul de închidere a sesiunii Corpurilor legiuitoare, M. Sa Regele face aceste constatări foarte importante: „Rezultatele obținute de guvernul Meu în toate domeniile au creat o atmosferă de încredere, care constituie un sprijin puternic și dător de cele mai bune nădejdi pentru desăvârșirea operei începute, și pentru asigurarea unui început de stabilitate, în care vedem chezașia consolidării Statului. Stabilitate — iată de ce are nevoie Țara spre a putea propăși. Trebuie să ne bucurăm, că ea se ivește prin grija atentă a M. Sale Regelui Carol al II-lea.

să-i dea instrucție, vorba lui fiind că „și-așa n'are să facă domn din el“, ci pentru-ca să-i dea creștere, pe care simte că el nu i-o poate da în măsură suficientă. Dovadă exclamația auzită destul de des, rostită în chip de amenințare la adresa unui copil mai neastâmpărat: „las', că ajungi tu pe mâna învățătorului.“

Din acestea însă nu rezultă, că țăranul nu s'ar ocupa și de educație. Cu acel minunat simț intuitiv, care caracterizează și călăuzește pe primitiv, părinții sunt aceia, cari sădesc în grădina sufletului copilăresc primele elemente ale educației, servindu-se însă mai mult de-o metodă negativă. Ei caută să pliviască buruienile pornirilor rele observate la copilul lor și considerate ca imprumutate. Sufletul e privit încă și azi de lumea dela țară ca o hârtie curată, care trebuie ferită cu mare grijă să nu se păteze. Această concepție nu trebuie să ne mire, căci nu de mult ea era împărtășită și de oameni de știință având credința, că pe această hârtie poți scrie ori-ce vrei. E destul, ziceau ei, să fi cu băgare de seamă la ceea ce s'au săvârșit din el. Dacă-i încarci mintea cu numere, va ajunge matematician, dacă învață versuri, va ajunge poet... De aceea s'a propus ca statul, printr'o îngrijire deosebită, să sporească numărul oamenilor de talent, cum ai spori numărul viermilor de mătasă,

al fasanilor sau altor vietăți de folos.*)

Astăzi însă, datorită experimentelor făcute de psihologi, această concepție nu mai e admisă. E un fapt bine stabilit, că copilul vine pe lume aducând cu sine o întreagă zestre sufletească, moștenită dela părinți și înaintași. De aici datoria părinților de-a scoate din cercul preocupărilor lor toate acele porniri, pe cari ar vrea să nu le poseadă urmașii lor. Așa s'a ivit acea cerință a pedagogiei moderne, ca educația copilului să înceapă cu douăzeci de ani înainte de nașterea sa, ceea ce înseamnă, că mai întâi trebuie educată părinții, punându-i în curent cu diferiții factori, cari influențează asupra copilului. După cum sămânța sămănată în pământ se dezvoltă sub influența a diferiți factori: forța internă, roua și ploaia, umezeala pământului, căldura solară, așa și însușirile cuiva se cultivă în contact cu mediul înconjurător, format din familie, școală și societate. Toți acești factori exercită o influență puternică asupra sufletului încă neformat și ușor impresionabil.

De aceea nu putem admite nici concepția lui Rousseau, după care copilul până la șasesprezece ani să fie lăsat în apele lui, cum s'ar zice, nici a scriitoarei suedeze Ellen Key, expusă în „Secolul copilului“, că cel mai mare secret al educației este de-a nu educa.

*) S. Mehedinți: „Altă creștere“, pag. 262.

Ce-ai zice, când, intrând într'o grădină, plină cu pomi simetric aranjați, cu coroana frumos formată, ai da de unul deformat, strâmb, fără de nici un aspect? Fără să vrei ai acuza pe pomicultorul de neglijență, că în timp ce cu ceilalți s'a ocupat, pe acesta l-a lăsat în păraginire. Ori poate a făcut-o intenționat, pentruca să arate ce s'ar fi ales din toți acei pomi, dacă mâna lui pricepută nu ar fi intervenit reglementându-le creșterea. La fel se petrece și pe terenul educației.

Foarte elocventă în această privință este următoarea întâmplare istorisită de dl prof. S. Mehedinți: „Nu voiu uita nici odată înfățișarea unui copil dintr'o școală de orfani, în timpul războiului (1918). Abia împlinise opt ani; tată-su — un ucigaș, osândit la muncă silnică pe viață. În mijlocul țăncilor nevinovați, care lărmuiau în toată curtea, odrasla ocașului sta răslet, ca o vietate sălbatecă. Privirea ochilor lui era piezișă și încruntată.“ *)

Evident o creștere înțeleaptă poate să reducă pe micul rătăcit la calea cea dreaptă, altoindu-i în suflet sentimente nobile, spre a deveni un membru activ și folositor societății.

Cum vor ajunge părinții la acest rezultat? O vom vedea în alt foileton.

Pr. EMIL NICOLESCU

*) S. Mehedinți: op citat, pag. 263.

Sărbătorile Învierii și refacerea morală.

Dela război încoace aproape zilnic auzim vorbindu-se despre ivirea feliuritelor crize.

Cea mai accentuată e criza morală, de care depind și celelalte.

Nu mai încapă în doială, că dacă un individ este lipsit de busola conducătoare a moralei, în împrejurările societății actuale ispititoare, cade pe panta răutăților, devenind victima multor neajunsuri.

Refacerea moralului societății omeneste, duce în mod firesc la refacerea și normalizarea vieții ei.

Cea mai aleasă tagmă în viața socială, care poate și este chemată în primul rând a îndruma cu cuvântul și fapta pe cărări drepte cursul rătăcit al societății omeneste este *preoțimea*.

Pastorația colectivă și individuală, misionarismul neîncetat și mai ales exemplul viu al preotului harnic și vrednic următor al îndrumărilor primului învățător bisericesc, sunt armele învingătoare în războiul moral deslănțuit.

Toate zilele liturgice, dar mai ales sărbătorile domnești, au momente potrivite pentru refacerile morale. Dintre toate însă sărbătoarea Învierii, ne îndeamnă cu mai multă convingere la viață nouă, și înălțare sufletească.

Exemplul jertfirii de sine pentru binele obștesc, al celui Înviat a treia zi, nu poate să lase nepăsător nici pe cel mai încăpăținat viețuitor.

Preoțimea creștină din întreaga lume glăsuște în această strălucită și măreață sărbătoare cu o putere profetică indemnând pe creștini la urmarea principiilor bisericești, singurele salvatoare în toate momentele de criză morală.

„Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa“.

Veselia și bucuria sunt semnele triumfului. Praznicul învierii este ziua triumfului vieții asupra morții, este ziua învingerii întunecului prin lumina adevărului, este ziua biruinței Domnului nostru Iisus Hristos asupra tuturor dușmanilor săi.

În acest praznic luminat, care ne amintește de sfârmarea iadului și de mântuirea sufletelor noastre prin moartea pe cruce și învierea de a treia zi sunt potrivite cuvintele Apostolului Pavel din epistola sa către Efeseni c. 4, v. 32: „Și fiți unul către altul buni, milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v'au iertat vouă întru Hristos.“

Tot creștinul adevărat simte în ziua Sf. Paști o înălțare deasupra patimelor omeneste, bucurându-se de libertatea creștinească. Această dispoziție sufletească și-o mai exprimă creștinul în salutul de „Hristos a înviat“ și în răspunsul de „Adevărat că a înviat“, apoi în unele părți prin „sărutarea de pace“ în decursul serviciilor bisericești.

Sf. Ioan Gură de Aur prin cuvântul său de învățătură îndeamnă pe toți să intre întru bucuria Domnului zicând: „Toți luați bogăția bunății“. Apoi: „Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s'a arătat împărăția cea pentru toți.“

Mărturisirea păcatelor și curățirea lor prin împărtășirea cu sfințele Taine înaintea prăsnuirii Sf. Paști predispuce omul spre căutarea împărăției lui Dumnezeu, curățindu-i moralul și înălțându-l peste patimile vieții omeneste.

Primăvara cu toată natura ei înviorătoare, pomii înfloriți, câmpul înverzit și florile de primăvară, îmbrăcând haină de sărbătoare, însoțesc Sf. sărbători ale Învierii și chiamă sufletele spre o viață nouă și mai bună.

În această zi luminată, lăpădând ura, dușmănia și toată răutatea, cade-se fiecărui creștin, să vină la biserică pentru a se adăpa din izvorul nestrucăciunii, din apa vie a Domnului nostru Iisus Hristos spre dobândirea vieții de veci.

Prof. Dr. V. PETRAȘCU

„A venit Iisus a stătut în mijlocul lor și le-a zis: pace vouă. Și după ce a zis aceste vorbe le-a arătat mâinile și coasta sa. Ucenicii s'au bucurat, când au văzut pe Domnul“.

Ioan 20, 19.

Legea de organizare a Patriarhiei din Alexandria.

Publicăm după ziarul „Universul“, constituția Patriarhatului din Alexandria, care este o splendidă confirmare a canonicității organizației noastre bisericești, întemeiată pe colaborarea Clerului cu mireni. Vom reveni.

Patriarhul Meletie al Alexandriei, unul dintre cărturarii de frunte ai ortodoxiei, a alcătuit de curând o lege organică pentru patriarhatul său, a cărei jurisdicțiune să se întindă asupra tuturor creștinilor ortodocși din Africa. Iată textul ei:

1. Patriarhul greco-ortodox din Alexandria este ales de cler și de *poporul* atârând de scaunul patriarhal greco-ortodox din

Alexandria, fără deosebire de rasă și naționalitate.

2. Alegerile se fac în Alexandria, în timpul și locul hotărât de către vicarul patriarhatului în termen de cel mult trei luni, din ziua în care Scaunul a ajuns a fi vacant. Vicarul este ales de Sf. Sinod îndată ce Scaunul patriarhal devine vacant.

3. Regulamentul privitor la alegeri, în care se hotărăște chipul alegerii, precum și însușirile ce trebuie să întrunească și alegătorii, arătate în articolul 1, este întocmit de Patriarh într'o ședință a Sinodului, pe teme-

iu l canoanelor, datinelor și obiceiurilor bisericii greco-ortodoxe și a dispozițiilor din legea de față.

4. Patriarhul ales este recunoscut prin decret de M. Sa Regele și trebuie să dobândească — dacă n'o are — supușenia egipteană.

5. Episcopii aleși după canoanele bisericii primesc investitura din partea Patriarhului, care numește și restul clerului Bisericii și reprezintă legăturile de ori ce fel. Nici o biserică greco-ortodoxă nu se clădește și nici nu funcționează fără autorizația Patriarhului.

6. Conducerea afacerilor patriarhatului și administrarea finanțelor e făcută de Patriarh și de Mitropoliții întruniți în Sinod sub prezidenția Patriarhului, cel puțin odată pe an. Chipul de funcționare și drepturile Sinodului sunt hotărâte de regulamentul său special aprobat de Patriarh.

7. Jurisdicțiunea spirituală a Patriarhului din Alexandria se întinde asupra tuturor creștinilor ortodocși ce atâră de Patriarhat, potrivit canoanelor bisericii și a hotărârilor patriarhale în vigoare.

Patriarhul are deasemenea drepturile sale juridice asupra chestiunilor privitoare la căsătorie și despărțenie, precum și în toate chestiunile asupra cărora legile și datinele în vigoare din Egipt îi recunosc o jurisdicțiune judiciară.

8. Tribunalele patriarhale, care judecă afaceri privitoare la statutul personal al creștinilor din jurisdicțiunea lor, vor fi alcătuite din clerici și mireni atârând de jurisdicțiunea lor. Mireni vor fi aleși dintr'o listă ce va fi aprobată de guvern. Organizarea acestor tribunale va fi aprobată prin un decret regal, iar hotărârile lor vor fi aduse la îndeplinire de agenții administrativi ai guvernului.

9. Tribunalele patriarhale, care judecă clericii pentru abateri dela legile bisericii, sunt alcătuite numai din clerici, potrivit canoanelor bisericii. Hotărârile lor sunt aduse la îndeplinire de agenții administrației indigene.

10. Creștinii atârând de patriarhat au dreptul de a înființa asociațiuni având ca țintă cultul, învățământul și binefaceri.

11. Privilegiile, garanțiile, donațiunile, scutirile de vamă și alte drepturi de care se bucură reprezentanții celorlalte culte în Egipt și instituțiunile lor, se întind și la clerul atârând de patriarhatul greco-ortodox din Alexandria și de instituțiunile sale.

F. O. R.

Întinderea religiei ortodoxe pe glob.

— Conferința d-lui profesor universitar Sabin Opreanu. —

Cercul protopopesic al F.O.R.-ului din Cluj a organizat a patra serbare religioasă, în cartierul G.-ral Grigorescu de peste Someș, școala primară „Gheorghe Lazăr“, cu concursul d-lui director școlar, Vasiliu. Ca pretutindeni, și în sectorul de peste Someș, Frăția Ortodoxă, duce înainte propaganda de reînnoire morală a straturilor sociale românești, prin cântări și conferințe religioase.

De data aceasta, a conferențiat dl prof. Dr. Sabin Opreanu, dela Academia Comercială din Cluj, cu subiectul: „Întinderea religiei ortodoxe pe glob“. După conferința d-lui prof. Emil Pop, cu „Pământul sfânt al Palestinei“ a urmat aceasta a d-lui prof. Opreanu, în acelaș gen, arătându-se teritoriul geografic al lătimii creștinismului ortodox. Creștinismul în forma ortodoxă de astăzi s'a putut menține în cele două milenii, grație puterii celor două popoare antice, de înaltă cultură și civilizație a Grecilor și Romanilor, și mai apoi datorită strălucirii Împărăției Bizantine, până la stabilirea Turcilor la Constantinopol.

După dl Sabin Opreanu, toate temeliile canonice ale bisericii creștine de azi s'au format în cele dintâi sinoade ecumenice, ținute toate în Orient la Niceia, Efes, Calcedon, Antiohia, Constantinopol etc. Apostolul Pavel însuși fiind un boer roman, cu mare influență, datorită averii și culturii sale superioare, ca un cunoscător al limbei clasice latine și eline, a putut crea creștinismului, un avânt, între toate popoarele Orientului, ale Asiei și Americii.

Împăratul Constantin cel Mare, este cel dintâi împărat roman, care consacră creștinismul în forma ortodoxă, ca religie dominantă a imperiului. El și mama sa Elena sunt primii sfinți ortodocși, cari sunt venerați în biserică răsăritului. Conferențiarul arată pe hartă că religia ortodoxă se întindea în vechime, până în Europa Centrală, limita popoarelor barbare, cari erau seminiile germanice. Prin intermediul Orientului, se încreștinează Rușii, Ungurii, Bulgarii și Cehii. Apostolii Metodi și Ciril, cari au încreștinat pe Cehi, sunt ortodocși. Acești doi încreștinători, se bucură de o mare venerațiune la poporul Ceh, dovadă curentul de întoarcere a Cehilor la religia ortodoxă, ca cea mai prielnică formă de credință, pentru neamul lor.

Papii dela Roma, s'au ridicat la putere politică pe lângă cea spirituală, numai mai târziu, asumându-și și suveranitate politică, ceea ce nu este cazul în biserică Răsăritului, care reprezintă numai puterea spirituală a religiei. O notă fundamentală, deosebită și azi, în felul cum se prezintă ortodoxia și catolicismul. Ortodoxia este cea mai adecvată formă a creștinismului, rămas dela Hristos și A-

postoli, până azi, la cele 180 milioane de oameni de pe glob.

Conferențiarul constată că Românii s'au născut odată și ca popor și ca religie, deoarece despre încreștinarea lor, nu se vorbește nicăieri în istorie. Românii n'au ca Cehii, Rușii, Ungurii ori Bulgarii, sfinți naționali, cari ar fi fost primii propovăduitori ai religiei creștine și cari ar fi avut o însărcinare specială pentru a încreștina pe Români. Ca încheiere, conferențiarul găsește că ortodoxia este cea mai superioară formă de spiritualitate religioasă și îndeamnă pe toți cicalați români, cari au fost duși de străini, dela vatra ortodoxiei, la alte religii, sau alte secte, să se întoarcă înapoi.

Expunerea d-lui prof. Sabin Opreanu a fost atât de plastică și convingătoare cu demonstrațiuni pe hartă, încât ea a fost urmărită cu o foarte vie atențiune, din partea ascultătorilor. Dela serbare n'a lipsit nici concursul elevilor școlii primare, cari au cântat și au declamat bucăți literare, de conținut religios. Iar corul teologilor de sub conducerea d-lui prof. V. Petrașcu, a avut și acum ca întotdeauna, prestațiuni religioase foarte gustate, ca: „Rugăciune“, de T. Sandu, „Cerurile spun, de Davidoff, „Iehova mă conduce“, de Mandicevschi, „Ție se cuvine cântare“, de Vorobchevici și apoi părți impresionante din balada Iancului, cari au stârnit o adevărată revelație sufletească în auditor.

Părintele I. Cociuban, exprimă via sa satisfacție, de roadele ce le obține F.O.R.-ul, în cartierele Clujului. În special este satisfăcut de activitatea d-lui director Vasiliu, care are cea mai bine organizată școală primară, unde sălășluște adevărat duh de dascăl și de creștin.

Activitatea F.O.R.-ului din Reghin.

Ziua de 10 Aprilie, va rămâne deapaururi în memoria credincioșilor de toate confesiunile din Lunca Bradului. Răspunzând invitației mele, la ora 7 seara, dl Dr. E. Nicoară, preș. F.O.R.-ului, a venit însoțit de C. S.

păr. protopop I. Maloș, cu filmul „Viața lui Iisus“, o așa de rară raritate pentru niște credincioși, cari, în marea majoritate prima dată în viața lor văd așa ceva. Biserica deși așa de încăpătoare, în câteva minute se umple până la ultimul loc: Bătrâni, tineri, copii, minoritari și (ceva foarte rar) un mare număr de evrei! Au venit să ia parte la sacrilegiul strămoșilor lor, să condamne fapta Iscarioteanului! Și m'a mișcat foarte mult o scenă pe care nu curând o voi uita: în liniștea și întunerecul bisericii, câteva ovreice își șterg ochii umeziți de lacrimi; era în momentul când blândului Iisus I se punea cununa de spini pe cap, iar nelegiuții îl biciuiau sălbatec! Remușcări tardive pentru fiii lui Iuda...

Filmul a fost premers de cuvântarea ocazională a păr. protopop despre însemnătatea F.O.R.-ului și însoțit de explicațiile P. C. Sale până la jumătate. De aici până la sfârșit, explicațiile le-a dat dl Dr. Nicoară cu surprinzătoare pricepere teologică.

După fiecare scenă mai impresionantă din viața Mântuitorului, explicațiile deveneau o adevărată predică, plină de îndemnuri și sfaturi.

La sfârșitul filmului, corul bărbătesc al intelectualilor, condus de subsemnatul, a intonat frumoasa compoziție a fostului diacon ortodox D. Cornilescu: „O ce valuri de 'ndurare“ în strânsă legătură cu multe scene din viața Mântuitorului. La o oră destul de înaintată din noapte, preotul din loc descrie pe scurt „Viața lui Iisus“, pornind dela cartea lui G. Papini de sub acest titlu, după care mulțimește distinșilor oaspeți pentru obosala, cu care au înfruntat o vreme nespuse de urită, venind în mijlocul credincioșilor pentru a înfățișa viața Dumnezeuului coborât din cer, dar alungat și răstignit de lume, fiindcă „lumea nu L-a cunoscut“. Aduc și aici marea mulțumită acestui apostol creștin-ortodox din vremurile noastre, care atât de bine știe să îmbine vindecarea trupurilor cu moralizarea sufletelor. Biserica și Neamul deopotrivă se mândresc cu un asemenea fiu.

Pr. Andrei Eftimie-Lunca-Bradului.

Conferințe preoțești și cercuri religioase.

Conferința religioasă de primăvară a preoșimii din protopopiatul Tg.-Mureș.

Preoșimea ort. română din protopopiatul Tg.-Mureș, întrunită în ziua de 9 Aprilie a. c., în orașul Tg.-Mureș, în conferință de primăvară, a produs multă bucurie și mângăere în sufletele credincioșilor noștri, pe deoparte prin disciplina, de care este condusă această preoșime, pe de altă parte, prin modul cum știe să-și îndeplinească misiunea sa.

Ziua de 9 Aprilie a fost o sărbătoare religioasă și morală, prima sărbătoare de acest fel în biserica cea nouă și impunătoare.

Tocmai pentru acest scop, preoșimea tractuală, la invitația primită a satisfăcut chemării, prezentându-se în număr complet.

Înainte de începerea sf. Liturghii preoșimea întregă se mărturisește în fața publicului, începându-se apoi serviciul divin, și celebrându-se cu mult fast Liturghia înainte sfântită prin preoții: A. Runcanu, M. Morușca, E. Sămărghișan, G. Covrig și prof. Șt. Russu.

Ceialați preoți se grupează fiecare la una din strane, de unde dau răspunsurile și cântările prescrise la sf. Liturghie.

După terminarea sf. Liturghii înainte sfântite urmează predica despre „Post și mărturisire“, rostită cu multă măiestrie și convingere de către tânărul preot Gavril Covrig-Murgești.

Predica a fost la înălțimea ei, după ce predicatorul a scos în relief modul cum trebuie să postim, — nu cu trupul, numai ci cu sufletul, — și cum

să facem pregătirea pentru mărturisire. Prin diferite exemple a documentat că postul este un îndemn la viață și fericire cerească, îndemn de care s'au condus toți sfinții și mucenicii.

După terminarea predicii și invocarea Duhului sfânt, urmează imediat deschiderea ședinței, și conferința intitulată „Grija de suflete“ rostită de pr. Matei Morușca-Icland.

Timp de aproape o oră conferențiarul a ținut încordată atențiunea publicului, prin modul atât de clar al vorbirii și însuflețirea manifestată.

Grija de suflete o caută cu toată râvna, ba chiar o vedem smulșă cu oarecare îndârjire din sufletele tuturor păturilor societății omenești.

Mai mult o caută în sufletul ma-

melor, pregătindu-le pentru îngrijirea sufletului odraslelor lor.

Invoacă ajutorul Mântuitorului Hristos care este „viața, adevărul și învierea“, și care a fost cel mai mare îngrijitor de suflete. „Să-l urmărim pe acest mare și sublim ocrotitor și curățitor de suflete, să-l imităm și urmărim în toate și numai atunci vom dobândi suflete.

Terminată conferința se aduc câteva cuvinte de mulțumită d-lui protopop Șt. Russu, făuritorul măreței biserici care se înalță în piața Tg.-Mureșului.

Cuvintele de mulțumită și omagiu adresate șefului tractual de către președintele F. O. R. Dr. Aurel Baciuc și pr. P. Suciu-Gornești a stârnit multă bucurie și satisfacție protopopului.

Pr. AL. RUNCANU

PICTORII PROFETA

Nu de mult am semnalat atențiunii cititorilor noștri figura tânărului zugrav bisericesc Eugen Profeta din Cluj.

Expoziția ce o făcuse, împreună cu fratele mai mic Eremia în sala prefecturii, a relevat numeroșilor vizitatori două forțe tinere, cu reale însușiri în arta religioasă, atât de puțin cultivată de marea falangă a pictorilor noștri.

Ceea ce constituie un merit al fraților Profeta, este stăruința lor de a cunoaște cât mai bine iconografia bizantină și îndeosebi afirmarea ei în pictura românească, prin note de originalitate remarcabile.

În bisericile noastre s'au păstrat zugrăveli încă din veacul XIV-lea, în frunte cu cele descoperite în biserica domnească dela Curtea de Argeș, cari înfățișează adevărate comori de artă sub variate aspecte de privire.

Luându-și inspirația din aceste i-

coane și frescuri autohtone, frații Profeta merg pe drumul tradiției sănătoase, pe care atâția au aruncat-o cu dispreț la camera de vechituri.

Astfel au reușit să ne dea pânze în stil românesc, cu acele profiluri de sfinți, cari impresionează prin silueta lor, efect voit al postului și rugăciunii, prin expresia de liniște și încredere, ce le spiritualizează și prin o solidă combinație de culori, ce conține atât de mult ochiului creștin. De aceea icoanele au viață, trezind în suflet cucernicia și emoția religioasă.

Acești tineri de talent au zugrăvit de altfel și câteva biserici, dovedind curaj și pricepere. Muncind înainte cu răbdare și încredere, menținându-se pe linia concepției artistice de azi, suntem siguri, că ei vor putea ajunge la creațiuni din cele mai frumoase pentru pictura Eparhiei noastre.

A-i sprijini în aceste nobile năzuinți, este o datorie pentru bisericile românești.

INFORMAȚIUNI

Trimitem din acest loc tuturor cititorilor, colaboratorilor și prietinelor noștri, cele mai bune urări de sf. sărbători ale învierii Domnului.

Redacționale. Numărul viitor al gazetei noastre va apărea în ziua de 12 Mai a. c.

Pastorală de Sf. Paști a Episcopului sașilor Dr. Glondis din Sibiu. E un act îndrăzneț și fără pereche în istoria țării noastre, și credem că nu poate rămânea fără sancțiuni.

Episcopul e cătrănit foc că nu s'a dat grofilor sașilor, — cum îi numea fostul primar al Sibiului Dr. Dörr, cari sunt preoții luterani, — plăți de vladici, cum au avut până bine de curând, pe lângă castele de locuit, grădini de pomi și legume, lemne aduse în curte și tăiate și pământ, ce au putut obține dela biserică și prin șiretlicuri și dela comunele politice.

Egoist popor, increzut neam de oameni, în Hittler, providențialul lor Führer, provenit din calfă de vâpsitor.

„Tageblatt“-ul din Sibiu publică pastorală la loc de frunte în numărul de Paști. Atragem atenția guvernului asupra acestui nemaipomenit act furios și blăstămat, plin de ură contra statului român.

Conferința profesorilor Academiei teologice la Sibiu. În zilele de 19 și 20 Aprilie a. c., s'a ținut prima conferință a profesorilor dela Academia teologică din Mitropolia Ardealului. Conferința a fost convocată și condusă de I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Bălan. Chestiunile ce s'au discutat și rezultatul acestor discuțiuni le vom publica pe larg în numărul următor al revistei noastre.

La conferință au participat și reprezentanți ai Facult. de teologie din București și Cernăuți.

Biserica și partidul național-tărănesc. În congresul recent, ce a avut loc zilele trecute la București, s'a votat și noul program politic, în care se cuprinde concepția partidului față de Biserică. El promite respectarea autonomiei, dar cu un amestec adânc al Statului în viața Bisericii, pe care vrea s'o reglementeze din nou pe toată linia. Așa cum se prezintă, acest program bisericesc nu poate mulțumi de loc factorii conducători ai Bisericii ortodoxe. Vom reveni.

Monumentul Episcopului Ioan Popazu. La Caransebeș s'a hotărât de un comitet de fruntași să se ridice un monument celui dintâi Episcop al acestei Eparhii, de a cărui activitate bogată se leagă organizarea și desvoltarea bisericii noastre din Bănat. Gândul a fost primit cu deosebită satisfacție de toți bănațenii, cari sunt hotărâți să sprijinească cu însufletire realizarea lui. Va fi un omagiu meritat, ce va cinși Biserica noastră.

Spre Ierusalim. Un mare grup de români, au plecat spre locurile sfinte, spre a se închina la mormântul Domnului și a asista la înălțătoarele slujbe ale Învierii. Ei vor cerceta toate colțurile de însemnătate biblică, câștigând impresii, ce nu se vor uita toată viața. În același timp ei vor avea și marea bucurie de a participa la sfințirea pietrii fundamentale a bisericii și căminului românesc, ce se zidesc pe malurile Iordanului. Slujba sfințirii, se face cu deosebită solemnitate de către P. S. Episcop Lucian al Romanului și Gherontie al Constanței.

Românii din America. Ziarele anunță, că numeroase familii din cei mai vechi Români emigrați în Statele Unite ale Americii, și-au arătat dorința de a se înapoia în patria lor iubită, după un sbucium de câteva decenii prin lume străină. Ei ar vrea să se stabilească iarăși în satele lor, sau să fie colonizați în Dobrogea, în locul Turcilor plecați, unde să-și pună experiența și destoinicia câștigată în America, la opera de naționalizare complectă a acestui colț scump al României.

Pentru o asemenea acțiune ar trebui aduși acasă toți Românii de peste Ocean, expuși ei înșiși desnaționalizării și îmbibării de idei dizolvante.

Nedreptăți la Ocnele Mureșului. Conducătorii parohiei noastre au fost nevoiți să se plângă și pe cale publicistică de nedreptățile, ce le vin din partea autorităților, cari părătesc fățiș biserica uniată. Astfel aceasta din urmă a beneficiat până a-

cum de ajutoare însemnate, cari trec peste 200.000 Lei, pe când cea ortodoxă abia a primit 64.000 Lei în total, deși nevoile ei sunt incomparabil mai mari. Din cauza acestui rău tratament, noua biserică, pentru care poporul a făcut jertfe grele, nu se poate termina. Atragem atențiunea organelor în drept, să pună capăt acestui sistem odios de prigoană, tratând Biserica ortodoxă după rolul ei hotărâtor în Stat.

S'a vândut biblioteca lui Barthou. Moștenitorii neuitatului patriot francez, care în vara trecută fusese primit cu atâta entuziasm de țara noastră, au scos în vânzare obiectele de preț din splendida bibliotecă ce-a lăsat-o. Astfel ediția originală a poeziilor lui Baudelaire s'a vândut cu 57.000 fr. adică aproape 400.000 Lei; câteva scrisori ale lui Napoleon către Iosephina au fost cumpărate cu 50.000 fr. iar pentru un exemplar al tratatului de pace dela Versailles, cu autografele celor cari l-au elaborat, s'a căpătat suma de 41.000 fr. Iată, ce înseamnă să fi un colecționar de piese istorice.

Curiozități americane. Ziarele relevă încă una din infinitele surprize de peste Ocean. Aname, fiica unui magnat al industriei cositorului, care dispune de o avere imensă, s'a hotărât să se cunune cu un șofer, pentru curajul acestuia de a fi bătut un record straniu: a răbdat foame 30 de zile. Iată, de ce se numește America, cu drept cuvânt, țara tuturor curiozităților și surprizelor.

BIBLIOGRAFIE

Biblioteca Amvonului, redactată de Ic. str. Zaharie Moga, consilier eparhial. Nr. 1. Cuvântări bisericesti. Oradea. Tipografia diecezană. 85 pagini. Un gând frumos a avut meritosul păr. consilier de a începe această bibliotecă în care să se tipărească predici, conferințe și prelegeri populare mai bune, ținute de preoții eparhiei. Câte rostiri inspirate, bine gândite și cu efecte nebănuite nu se pierd în umbra satelor și orașelor noastre, numai din pricină că nu pot fi strânse în volum. În adevăr, literatura noastră omiletică este deficitară, pentru că lipsesc mijloacele de tipărire. Episcopiile noastre pot și trebuie să suplinească această lacună. Un exemplu ni-l dă acum Oradea, tipărind 13 predici ținute de diferiți preoți în frunte cu P. Sf. Arhiepiscop Andrei Crișanul. Ele servesc amvonul românesc și încurajează la muncă pe toți preoții noștri pasionați de vestirea Cuvântului. Volumul de față mai are și o notă de actualitate cuprinzând predici dela Dumineca Vameșului până la Dumineca Floriilor, cari se disting prin seriozitatea și căldura verbului. Le recomandăm tuturor.

*
„*Revista Teologică*“ Nr. 3—4 pe lunile Martie-Aprilie 1935. Director Nicolae Colan. Sibiu. Abonament 260 Lei. Cuprinde: Arhim. I. Scriban,

Credință și lucrare în religione. Gr. T. Marcu, Români dela Ațos. I. N. Lungulescu, Concepția creștină a dreptului. Pr. Dr. N. Terchilă, Filosofia creștină a lui V. Solovieff. Prot. E. Cioran, O circulară de acum o sută de ani. Prot. Dr. I. Blaga, Problema păcii evanghelice, în raport cu puterea dreptății. Ier. Nicodim Ioniță, Suferința, ascetismul și dragostea. Un prieten al oastei, Răsvrătirea părintelui Trifa. Revista se încheie cu bogate dări de seamă, cronici, note și informațiuni.

*
„*Viața Ilustrată*“. An. II. Nr. 4 pe Aprilie 1935. Director: Nicolae Colan. În acest număr: N. Colan, Lecția unui eveniment literar. Gr. T. Marcu, Copiii altora. A. Nan, Arhanghelul Munților. L. Bologa, Vechea pictură în mozaic a sf. Sofia. Dafna Blagaiana, Mă cheamă pădurea, Clipe grele (poezii). Ana Toader, Drum greu. Dr. Gh. Preda, Echilibrul sufletesc. Radu Stanca, Vecernie (poezie). D. Călugăr, Iubirea mamei. V. Possa, Amurg poezie. Dr. E. Dobrotă, Spre soarele dela Assuan. Cronici literare, interne și externe. Ilustrații numeroase. Abonamentul anual 200 Lei. O recomandăm stăruitor cititorilor noștri.

*
„*Gândul Neamului*“. Este titlul unei reviste noi, pornită în Chișinăul Basarabiei, de „Centrul studenților creștini“ de acolo. Ea este în grija unui comitet de redacție, în fruntea căruia stă tânărul ardelean Violet D. Trifa, președintele Centrului. Numărul întâi are un caracter oarecum programatic, expunând sub titluri diferite gândurile frumoase, ce animă tinerimea studioasă de azi în căutarea unui ideal, căruia să-i închine toate forțele ei. Ne place acest sbucium înalt, care vrea să dea vieții un rost superior, dedus din isvoarele curate ale naționalismului și ortodoxiei românești. Dorim acestor tineri entusiaști perseverență pe drumul apucat, și sprijinul tuturor oamenilor de bine.

Consiliul Eparhial ort. rom. Cluj.

Nr. 2576/1935.

Comunicat oficial.

DI S. R. Formac, directorul personalului și secțiilor administrative din Ministerul Instrucțiunii, a întocmit o lucrare intitulată „Războiul de mâine“, prin care dă îndrumări populației și mai ales elementelor intelectuale, cum să se comporte în războiul de mâine, care, în diferite forme, va prinde în vârtoarea sa, nu numai elementele combatante, ci întreaga națiune.

Ministerul Cultelor în urma avizului Nr. 6560/1934 al Consiliului de Inspectori Generali al Învățământului secundar și în baza avizului Nr. 78/1935 al On. Consiliului Permanent de Instrucțiune, recomandă călduros aceasta lucrare membrilor corpului didactic secundar și primar, preoților și cohortelor de cercetași.

Prețul unui exemplar 80 Lei.

Abonamentele se vor anunța și achita la oficiile protopopești cari

sunt poftite, ca în timp de 30 zile să ne înainteze tabloul abonaților, ca să putem face comanda.

Cluj, la 8 Aprilie 1935

Consiliul eparhial.

Nr. 2611/1935.

Comunicat oficial.

Constatând unele greșeli de tipar în colecția de legiuri bisericesti a d-lor G. Costescu și Pr. Eugen Bărbulescu aducem la cunoștința preoțimii noastre spre orientare, că textul oficial al Legii pentru organizarea bisericii și al Statului el este cel publicat în Monitorul Oficial Nr. 97 din 6 Mai 1925 și reprodus în broșura tipărită de Institutul biblic în sf. Mănăstire Cernica în 1925 aflător la fiecare oficiu parohial.

Cluj, la 8 Aprilie 1935.

Consiliul eparhial.

2650/1935.

Comunicat oficial.

Aducem la cunoștința On. preoțimii, că Ministerul Instrucțiunii a dat în 1930 ordinul Nr. 110053 prin care dispune, că elevii școlilor nu pot fi promovați dintr'o clasă în alta dacă nu au notă la religie. Iar în 1931 a dat ordinul Nr. 5877, în care dispune ca elevii, ai căror părinți au trecut la oricare sectă, rămân să fie catehizați și examinați din religie de preotul, la care au aparținut părinții lor înainte de a trece la secte. Vor urma această catehizație până la vârsta de 18 ani. Aceasta dispoziție s'a publicat în Buletinul oficial al Inspectoratului școlar din Cluj Nr. 14, pag. 10 din 1931 sub Nr. 14503. Spre știre și conformitate celor interesați.

Cluj, la 15 Aprilie 1935.

Consiliul eparhial.

Nr. 2811/1935.

Comunicat oficial.

Cartea „Prohodul Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos“ revăzut după textul grecesc și pus pe note orientale și lineare costă 18 Lei bucata și se poate procura dela Episcopia din Râmnicul-Vâlcei.

Consiliul eparhial.

Nr. 2919/1935.

Comunicat oficial.

Sf. Sinod ne aduce la cunoștință că luând contact cu Î. P. Sf. Mitropolit ortodox rus Evloghie din Paris acesta s'a declarat învoit ca să primească cu toată sollicitudinea tineri români din țara noastră la institutul de teologie ort. rusă dela Paris. Acest institut dă o pregătire superioară studenților teologi, are drept de a acorda titluri universitare și doctorat în teologia ortodoxă. Cursurile se țin în limba franceză. Aducem aceasta la cunoștința preoților noștri, ca în caz că în vre-o parohie sunt tineri, cari au posibilitatea materială de a urma studii în străinătate, să-i îndrume la institutul de teologie ortodoxă din Paris.

Cluj, la 20 Aprilie 1935.

Consiliul eparhial.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj.